

ми бѣха израстнали крилѣ. Не усѣщахъ умора. Пристигнахъ на гарата и отидохъ право при учителя.

— Господинъ учителю, вземете паритѣ за билетъ. И азъ ще дойда съ васъ. Мама ги взела снощи на заемъ.

— Ами билетитѣ сж взети още снощи, бе Станчо. Сега вече не може съ намалени цени.

Толкова мжно ми стана, че краката ми се подкосиха, очитѣ ми плувнаха въ сълзи и азъ наведохъ глава. Заплакахъ и си тръгнахъ като попаренъ, а сълзитѣ ми капѣха като градъ. Всички деца се умълчаха, а едно продума:

— Горкото бедно наше другарче!

— Станчо, Станчо, я ела тукъ, — извика нашиятъ учитель.

— Деца, всички сме радостни, че ще ходимъ въ Пловдивъ и ще видимъ какви ли не хубави нѣща. И вашето бедно другарче Станчо иска да дойде както винаги съ насъ. Горката му майка едвамъ снощи е успѣла да вземе на заемъ пари. Ако го не вземемъ съ насъ, то ще плаче и много ще му бжде мжно. Хайде да му обършемъ сълзитѣ. Азъ зная, че вие сте добри и съ милостиви сърдца. Хайде да дадемъ кой колкото може и ние учителитѣ ще дадемъ, за да му извадимъ цѣлъ билетъ.

— Всички ще дадемъ, всички, — развикаха се децата. Всѣко развърза кърпичката си и въ ржката на учителя се събраха много левчета.

Азъ престанахъ да плача и цѣлъ треперѣхъ отъ вълнение. Радвахъ се и нищо не можехъ да продумамъ.